

Jernbanen skulde gaae i den Retning, som her er foreslaaet, er erkjendt, at denne Sag i det andet Thing har modtaget en baade udsørlig og omhyggelig Behandling, saa forekommer det mig, at der her ingen Grund er til at nedsette et Udvalg, og jeg maa ganske samstemme med den ærede Landstingsmand, der sagde, at det vilde være det Samme som at begrave hele Sagen.

S. Nielsen: Ja, dersom jeg tør troe, at jeg ved min Stemme vilde bidrage til at begrave Sagen, da vil jeg stemme for et Udvalg, da jeg agter at stemme mod Sagen.

Lüttichau: Jeg maa dog tilstaae, at det ikke er af den Grund, at jeg har bedet om at faae et Udvalg nedsat; men Grunden er den, at jeg ønsker, at der skal blive Tid og Leilighed til at overveie denne Sag saa nøie som muligt. Det er sagt, og jeg har ogsaa udtalt det, at denne Sag er bleven saa omhyggeligt behandlet paa et andet Sted; men naar man lægger Mærke til den Discussion, som her har fundet Sted idag, vil man vistnok erkjende, at jeg er kommen til at staae noget ene med min Mening, og derfor er det mig saameget mere om at gjøre at komme til at forhandle denne Sag med et Udvalg.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, sattes Spørgsmaalet om et Udvalgs Nedsettelse under Afstemning, og besvaredes benægtende med 22 Stemmer mod 13 Stemmer.

Formanden: Vi gaae dernæst over til den følgende Sag paa Dagsordenen, der angaaer Forslag til Lov om et Pensions tillæg for Enken efter Professor ved Kjøbenhavns Universitet Poul Martin Møller, Eline Hansine Møller, født Bülow*). Sagen er til 1ste Behandling.

Da Ingen begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til 2den Behandling under

Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

Formanden: Den derpaa følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Udvidelse af Loven angaaende Redningsvæsenet paa de danske Ryster af 26 Marts 1852 § 6*). Sagen er til første Behandling.

Th. Bruhn: Denne Sag synes vel ikke at være af nogen stor Betydning for hele Landet; men for de egentlige Bedkommende er den af desto større Betydning. I det foreliggende Lovforslag er det bestemt, at Enker og Børn efter dem, som ved Uvælder med Redningsbaade omkomme eller komme tilfæde, skulle have Pension lige med, hvad der er bestemt for Efterladte af Militairpersoner, der blive dræbte eller invalide i Krigen; man seer saaledes, at en Enke kan komme til at nyde mellem 30 og 80 Rd., et Barn, naar Moderen lever, fra 6 til 20 Rd., og naar Moderen er død, fra 12 til 30 Rd. Det er jo Noget, Enhver kan indsee, at en saadan Sum ikke er tilstrækkelig til dermed at føde og klæde et Barn. Enken efter en saadan Forulykket eier som oftest ingen Ting, hun er saa at sige aldeles fattig, kun i Besiddelse af nogle Klædningsstykker og Fiske-redskaber, og falder naturligtvis i denne Forsatning Communen tilbyrde, og den maa sørge for hendes Udkomme. Paa den Maade ville altsaa de Penge, som Enken eller Børnene skulle modtage, komme Communen tilgode og ikke Enken eller Børnene, og det kan dog ikke være Lovens Henstigt. Jeg skulde derfor meget ønske, at Summen blev noget forhøiet, og agter maaskee til næste Behandling af Sagen at stille et Endringsforslag i denne Anledning.

Indenrigsministeren: Jeg skal jo naturligtvis afvente, hvorvidt den ærede Landstingsmand vil stille noget Forslag, og i saa Fald udtale mig derom; men jeg vil dog nu bemærke, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, slutter sig til den gjældende Lov. Den gjældende Lov indeholder Bestemmelser

*) Anh. A. Sp. 669—70.

*) Anh. A. Sp. 673—74.